

VONNIS

nummer:

6056

datum: 20.12.2010

De Rechtbank van eerste aanleg van het gerechtelijk arrondissement Antwerpen, kamer 1C, rechtdoende in correctionele zaken, heeft het volgende vonnis uitgesproken:

Notitie nummer: AN66.L1.5103-03

in zake van :

1.
caféhouder

2.
dienster
beiden wonende te

- eisende partijen -
- rechtstreeks dagende partijen -
- borg betaald ten belope van 125,00 EUR dd.16/11/2010 -

TEGEN:

DE STEDENBOUWKUNDIGE INSPECTEUR,
bevoegd voor het grondgebied van de provincie

- verwerende partij -
- rechtstreeks gedaagde partij -

en in aanwezigheid van het Openbaar Ministerie;

Gedaagd bij exploit van gerechtsdeurwaarder
te dd. 29 juni 2010

, met standplaats

De rechtstreekse dagvaarding luidende als volgt :

Aangezien verzoekers 6 jaar na de aanleg van een tennisterrein, het plaatsen van een verlichtingspaal en een tuinhuisje op het perceel gelegen aan de door de 1C kamer bij de correctionele rechtbank te Antwerpen veroordeeld werden tot het " uitvoeren van aanpassingswerken zodat de bouwwerken qua volume en omvang conform de verleende bouwvergunning zijn en dit binnen een termijn van 1 jaar te rekenen vanaf het in kracht van gewijsde treden van het vonnis en onder verbeurte van een dwangsom van 50,00 EUR per dag vertraging in het niet nakomen van de bevolen aanpassingswerken; het vonnis zelf dateert van 26 maart 2007, het werd betekend op 27 juli 2007 door het ambt van gerechtsdeurwaarder en bijgevolg diende de aanpassingswerken ten laatste op 26 juli 2008 te zijn uitgevoerd

Dat dit vonnis is ontstaan naar aanleiding van een PV dat het resultaat is van een klacht van de naaste bureu, zijnde

Dat een dossier werd ingediend tot regularisatie samengesteld door verzoekers en ingediend bij

Dat bij het gevoerde onderzoek de bureu zich hebben laten opmerken door een reeks van klachten die bijzonder tendentius en niet objectief waren. Dat dit ook niet zonder invloed is gebleven op zowel de beslissing van de Bestendige Deputatie die ook de regularisatieaanvraag van mijn verzoekers negatief heeft beantwoord.

Dat door deze administratieve beroepen zeer veel tijd verloren ging en dat verzoekers zo goed als geen tijd rest om het perceel in orde te brengen conform de vereisten van het vonnis van de 1C kamer van de Correctionele rechtbank te Antwerpen.

Dat nochtans in art. 1385 B.W. de waarborg vervat zit dat de veroordeelde voldoende tijd moet worden gegund om een prestatie die enige tijd vergt behoorlijk te kunnen uitvoeren;

Dat verzoekers ter goeder trouw het vonnis van de 1ste C kamer hebben uitgevoerd, met name dat zij de verlichtingspaal hebben verwijderd, dat zij het tuinhuisje hebben verwijderd en dat zij ook het tennisveld hebben verwijderd zodanig dat op het betrokken perceel onmogelijk nog tennis kon worden gespeeld en bijgevolg werd voldaan én aan de verzuchtingen van de Vlaamse Overheid, én aan de verzuchtingen van de bureu.

Zo werd op 4 maart 2008 de lichtmast van 15,50 m hoogte verwijderd door de

Dit wordt niet betwist.

Dat verzoekers op 5 mei 2008 een kennisgeving uitgaande van de Gewestelijk Stedenbouwkundig Inspecteur ontvingen dat er een wettelijke hypotheek werd gevestigd ten bedrage van 25.000,00 EUR op hun onroerend goed aan de

Dat verzoekers achtereenvolgens ontvingen:

- een betekening met bevel om uit te voeren op 27 juli 2007
- een bevel om de dwangsom te betalen dd 04.01.08
- een uitvoerend beslag op roerende goederen dd° 18.09.08
- een bevel om te betalen betekend op 2 februari 2009 en dit via het ambt van gerechtsdeurwaarder loco om onmiddellijk te betalen de som van 9.597,20 EUR uit hoofde van vervallen dwangsommen te rekenen vanaf 10 april 2008 tot en met 1 februari 2009 en dit onder alle voorbehoud en zonder enige nadelige erkenning reeds gedane betaling van 6.544,40 EUR dd° 9 oktober 2008;

Ondertussen hebben verzoekers per aangetekend schrijven opnieuw kennis gekregen van de Stedenbouwkundige Inspecteur van de Vlaamse Overheid dat de door hen uitgevoerde werken, nl. het verwijderen van de verlichtingspaal, het tennisterrein en de houten chalet.

Vervolgens vernemen verzoekers in het geheel niets meer en werd er opnieuw een chalet opgericht conform de door verleende bouwvergunning.

Ondertussen blijft de Gewestelijk Stedenbouwkundig Inspecteur volhouden dat verzoekers zich niet hebben geconformeerd aan het vonnis van de 1C kamer dd° 26 maart 2007, waarbij hij niet eens betrokken partij was.

Dat verzoekers steeds maar opnieuw betekeningen krijgen in verbeurte van dwangsommen daar waar verzoekers het vonnis volledig ter goeder trouw hebben uitgevoerd en dat er op het betrokken perceel geen sprake meer is van een tennisterrein, een verlichtingspaal of de destijds opgerichte houten chalet; Dat het nochtans een perceel betreft van een goedgekeurde verkaveling in woongebied.

Dat verzoekers reeds verzet hadden aangetekend bij de beslagrechter die van oordeel was zich niet in de plaats te kunnen stellen van de bodemrechter en bijgevolg het verzet heeft afgewezen.

Aangezien het in geval van betwisting of onduidelijkheid wat nu precies bedoeld wordt met een herstel in de oorspronkelijke staat, het aan de bodemrechter toekomt om zijn uitspraak te interpreteren en eventueel de dwangsommen te doen verminderen of te doen opheffen;

Aangezien verzoekers volledig in het ongewisse blijven om nu te weten tot

waartoe zij veroordeeld werden op grond van het beginsel eius est interpretari cuius est condere neergelegd in de artikelen 793 env. van het Ger. W., het aan de rechter die een onduidelijke of dubbelzinnige beslissing heeft genomen zelf toekomt deze beslissing uit te leggen. Het is uiteraard de rechter ten gronde die de dwangsom kan opheffen, opschorten of verminderen.

TENEINDE:

De vordering van verzoekers ontvankelijk en gegrond te horen verklaren,

Derhalve de dwangsom op te heffen alsmede de bevelen om betaling dd° 4 augustus 2008 als vanaf 2 februari 2009 en de latere nietig te verklaren en gedaagde te veroordelen tot onmiddellijke teruggave van de reeds onder voorbehoud door verzoekers betaalde som van 6.544,40 EUR, te vermeerderen met de gerechtelijke intresten sedert 9 oktober 2008 en voor recht te zien ne te horen zeggen dat mijn verzoekers wel voldaan hebben aan de bepalingen van het vonnis van 26 maart 2007.

Tevens gedaagde te veroordelen tot de kosten van het geding.

oOOo

Gezien de stukken van het onderzoek;

Gehoord de rechtstreeks dagende partijen in hun middelen en besluiten, respectievelijk vertegenwoordigd en bijgestaan door meester advocaat bij de balie te

Gehoord het Openbaar Ministerie in zijn advies;

Gehoord de rechtstreeks gedaagde partij in haar middelen van verdediging. vertegenwoordigd door meester , advocaten bij de balie te

Bij vonnis van de Correctionele rechtbank te Antwerpen van 26 maart 2007 werden rechtstreeks dagende partijen, ingevolge de door hen gepleegde stedenbouwkundige inbreuken, veroordeeld tot herstel in de oorspronkelijke staat door het uitvoeren van aanpassingswerken, zodat de bouwwerken qua volume en omvang conform de verleende bouwvergunning zijn.

De termijn voor uitvoering werd bepaald op 1 jaar te rekenen vanaf het in kracht van gewijsde treden van het vonnis, onder verbeuring van een dwangsom van 50 euro per dag vertraging in het niet nakomen van de aanpassingswerken.

Zowel de Stedenbouwkundig Inspecteur als het College van Burgemeester en Schepenen werden gemachtigd tot uitvoering van ambtswege over te gaan indien het vonnis niet werd ten uitvoer gelegd.

Het vonnis kreeg kracht van gewijsde op 1 april 2007. Het herstel diende te worden uitgevoerd op 10 april 2008. Het vonnis werd betekend op 27 juli 2007.

Rechtstreeks dagenden lieten de lichtmast verwijderen, de kunststofgrasmatten van het tennisveld, en de houten chalet. Rondom het vroegere tennisterrein en op de plaats waar vroeger de chalet stond, lagen nog wel verplaatsbare grasmatten.

Dit werd vastgesteld door een gerechtsdeurwaarder op 28 februari 2009 en dit blijkt ook uit de gevoegde foto's.

* Met betrekking tot de opmerking van de Stedenbouwkundig Inspecteur over het niet dagvaarden door de rechtstreeks dagende partijen van het College van Burgemeester en Schepenen

De rechtbank meent dat de rechtstreekse dagvaarding wel ontvankelijk is, ook al werd het College van Burgemeester en Schepenen van de betrokken gemeente niet gedagvaard. Deze werd wel ook terecht bij vonnis gemachtigd tot uitvoering over te gaan.

Het blijkt immers dat hier de Stedenbouwkundig Inspecteur in casu de uitvoerende partij is, en het dan ook niet vereist is het College van Burgemeester en Schepenen van de betrokken gemeente mede te dagvaarden.

* Met betrekking tot de bevoegdheid van de dwangsomrechter en beslagrechter

- Als de veroordeelde meent dat de dwangsom niet of niet meer verschuldigd is, kan hij een executiegeschil uitlokken dat beslecht wordt door de beslagrechter, cfr. art. 1498 Ger. Wb.

De beslagrechter onderzoekt dan of de dwangsommen verbeurd zijn, met andere woorden of aan de voorwaarden van de verbeurde van de dwangsom voldaan is. Hij zal nagaan of de titel nog actueel of doeltreffend of gegrond is. (Cass. 15 januari 1999, RW 1999-2000, 148, noot A. De Wilde)

Het onderzoek naar het bewijs of al dan niet aan de naleving van de veroordeling voldaan is behoort tot de bevoegdheid van de beslagrechter.

- Wanneer de veroordeelde meent in de onmogelijkheid te verkeren om aan de hoofdveroordeling te voldoen, kan hij zich cfr. art. 1385quinquies Ger. Wb., richten tot de rechter die de dwangsom heeft opgelegd.

(Hof van Beroep Antwerpen, 9 februari 1998, RW 1999-2000, 919-921 - WAGNER K., commentaar bij artikel 1385quinquies Ger. Wb., in Gerechte-

lijk Recht, artikelsgewijze commentaar met overzicht van rechtspraak en rechtsleer, Kluwer rechtswetenschappen, Deel V, pg. 161-184)

- Wanneer er betwisting of onduidelijkheid bestaat over de draagwijdte van de veroordeling, kan de veroordeelde een interpretatieve beslissing vragen cfr. art. 793 Ger. Wb. De rechter kan dan zijn beslissing uitleggen zonder de daarin bevestigde rechten uit te breiden, te beperken of te wijzigen. Deze bevoegdheid komt niet toe aan de beslagrechter, doch aan de rechter die de dwangsom heeft opgelegd.

De rechtbank stelt vast dat de rechtstreeks dagenden zich enerzijds beroepen op het feit dat de Stedenbouwkundige Inspecteur nalaat bewijs te leveren dat voldaan werd aan de verbeurte van de dwangsom, en dat zij overgingen tot volledig herstel, betwisting die uitdrukkelijk tot de bevoegdheid van de beslagrechter behoort, en zich anderzijds beroepen op onwetendheid over hoe zij het herstel dienden uit te voeren en bijkomend vragen zij herleiding van de dwangsommen.

De vorderingen van de rechtstreeks dagenden zijn zeer onduidelijk en dubbelzinnig.

Het openbaar ministerie stelt ter zitting dat een interpretatie over de herstelmaatregel mogelijk is.

De rechtbank is van oordeel dat zij enkel bevoegd is voor de gestelde vordering cfr. art. 793 Ger. Wb. en voor de vordering met betrekking tot de vraag tot opheffing van de dwangsom, cfr. art. 1385quinquies Ger. Wb., hoewel deze laatste vordering niet concreet zo werd geformuleerd door de rechtstreeks dagenden, doch dewelke in die zin wel door de rechtbank zo worden geïnterpreteerd.

Met betrekking tot de vordering tot nietigverklaring van de bevelen tot betaling en tot teruggave van de reeds betaalde sommen en te horen zeggen voor recht dat voldaan werd aan de bepalingen van het vonnis dd. 26 maart 2007, is de rechtbank niet bevoegd.

* Ten gronde

Met betrekking tot de vordering cfr. art. 793 Ger. Wb.

De rechtbank is van oordeel dat de opgelegde herstelmaatregel zeer duidelijk is, namelijk herstel in de oorspronkelijke staat.

Rechtstreeks dagende partijen tekenden geen beroep aan tegen de opgelegde vordering tot herstel.

Rechtstreeks dagenden hebben zeer goed begrepen wat hiermee bedoeld werd. Zij hebben immers de verlichtingspaal, tennisveld en chalet verwijderd en beweerden tot volledig herstel te zijn overgegaan voor de beslagrechter.

Het al dan niet voldaan zijn aan de voorwaarden tot verbeuring van de dwangsom, behoorde immers tot de bevoegdheid van de beslagrechter. De beslagrechter besliste, bij beschikking dd. 20 oktober 2009 dat de dwangsom terecht verbeurd was, vermits het herstel niet helemaal werd uitgevoerd. Ook blijkt uit alle gegevens en bijgebrachte stukken dat er in hoofde van rechtstreeks dagenden geen dwaling kan zijn omtrent de inhoud van de herstelmaatregel.

Het herstel in de oorspronkelijke staat, d.w.z. herstel in de niet-wederrechtelijke staat, impliceert dat niet alleen de constructie als zodanig moet worden afgebroken, doch dat eveneens alle elementen die er inherent deel van uitmaken (vloerplaat, sokkels, snelbouwstenen, betonelementen, puin e.d.) eveneens dienen verwijderd te worden (Antwerpen 19 oktober 1999, R.W.1999-00, 1191 en <http://www.rwe.be> (16 mei 2000), noot ROOSEMONT, M.)

Herstel van de plaats in de oorspronkelijke staat wil zeggen dat "de sporen van het misdrijf" volledig moeten verdwenen zijn (Cass., 8 september 1982, Arr. Cass., 1982-83, 37 en Cass., 7 september 1994, Arr. Cass., 1994, 701), dat de gevolgen van de overtreding moet verdwenen zijn (Cass., 15 juni 1976, Arr. Cass., 1976, 1147), dat de plaats in zijn vorige toestand moet teruggebracht worden (Antwerpen, 6 maart 1986, Limb. Rechtsl., 1986, 180).

Het herstel van de plaats in de vorige staat moet worden begrepen als het volledig herstel in de niet-wederrechtelijke toestand (Antwerpen, 19 oktober 1999, R.W. 1999-00, 1191, noot ROOSEMONT, M.).

In die zin moet ook het herstel in oorspronkelijke staat zoals bepaald in het vonnis van 26 maart 2007, worden begrepen.

Uit de bijgebrachte gegevens blijkt dat het herstel toch niet volledig werd uitgevoerd in die zin en er nog kleine restanten van het misdrijf aanwezig zijn.

Met betrekking tot de vordering cfr. art. 1385quinquies Ger. Wb.

De rechtbank is van oordeel dat, gezien de aangevoerde omstandigheden de vaststelling dat enkel verplaatsbare grasmatten aan de zijkant en op de plaats waar de chalet stond, nog aanwezig zijn, rechtstreeks dagenden in de onmogelijkheid zijn om volledig aan de hoofdveroordeling te voldoen, vermits de geldelijke prikkel van de dwangsom zijn zin verloren heeft. Het zou immers onredelijk zijn om van de veroordeelden nog meer inspanningen en zorgvuldigheid te verwachten dan zij reeds hebben verricht (Cass. 14 oktober 2003, NJW, nr. 49, pg 1224).

In de rechtsleer en rechtspraak wordt algemeen aanvaard dat niemand tot het onmogelijke kan gehouden worden.

Een ruime appreciatiebevoegdheid wordt aan de rechter gegeven om te verhinderen dat de dwangsom aanleiding zou geven tot onbillijke resultaten in de situaties waarin de veroordeelde niet of niet meer over de mogelijkheid beschikt om behoorlijk te presteren.

Het gaat om een beoordeling of iets "redelijkerwijze" onmogelijk is.

Er is hier, gezien de omstandigheid, de billijkheid in acht genomen, met andere woorden sprake van onmogelijkheid in de zin van artikel 1385 quinquies Gerechtelijk Wetboek indien het onredelijk zou zijn om meer inspanning en zorgvuldigheid van de veroordeelde te vergen dan hij heeft betracht (WAGNER, o.c., pag. 179).

Om die reden worden de dwangsommen opgeheven vanaf 29 februari 2009.

OM DEZE REDENEN, DE RECHTBANK,

- Gelet op de artikelen 162, 162bis, 185, 194, 195 van het Wetboek van Strafvordering,
- Gelet op de artikelen 1, 3, 7 van het Strafwetboek,
- Artikelen 11, 12, 14, 31, 32, 34, 35, 36, 37 en 41 van de wet van 15 juni 1935, gewijzigd door de wet van 3 mei 2003;
- de verordeningen van de Raad van de ministers nr. 974/98 dd. 03/05/1998 en nr. 1103/97 dd. 17/06/1997 en de wetten van 26/06/2000 en 30/06/2000 betreffende de invoering van de euro;
- Artikelen 3 en 4 van de wet van 17 april 1878;
- Artikel 1382, 1385quinquies van het Burgerlijk Wetboek
- Artikelen 44 en 45 van het Strafwetboek

Rechtsdoende op tegenspraak

Verklaart de vordering van rechtstreeks dagende partij ontvankelijk en gedeeltelijk gegrond.

*Beveelt de opheffing van de dwangsommen vanaf 29 februari 2009.
Wijst de vordering voor het overige af.*

Verwijst de rechtstreeks gedaagde partij tot de kosten van het geding, op heden belopende NUL EUR, en tot de kosten van de rechtstreekse dagvaarding en tot de kosten van haar aanstelling.

oOOo

Alles wat voorafgaat is, overeenkomstig de bepalingen der wet van 15 juni 1935 op het gebruik der talen in gerechtszaken, in de Nederlandse taal geschied.

Aldus gewezen door de hiernavermelde rechter die de zaak behandeld heeft en aan de beraadslaging heeft deelgenomen, en uitgesproken in openbare terechtzitting door de Voorzitter op **twintig december tweeduizend en tien** in aanwezigheid van het Openbaar Ministerie en de griffier.

AANWEZIG:

voorzitter van de kamer, enig rechter,
substituut-procureur des konings,
griffier.